

Arrest

nr. 272 376 van 6 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. ROELS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Cali. U bent op 9 juni 1992 geboren in Cali in het department Valle del Cauca te Colombia. U bent van religie een katholieke christen. U heeft doorheen uw leven op verschillende plaatsen in Colombia gewoond, onder andere in Cali, Buenaventura en Pacifico. Na het succesvol afronden van uw middelbare studies heeft u een graduaatsopleiding als kleuterleidster gevolgd bij het ‘Politecnico Commissaria Colombiano’ in Cali. Daarna heeft u ‘bedrijfsbeheer’ gestudeerd aan hetzelfde instituut. U moest deze opleiding echter vroegtijdig stopzetten omwille van uw zwangerschap.

In december 2011 heeft u uw voormalige partner (...) leren kennen in het commercieel centrum waar u op dat moment tewerkgesteld was. Jullie kregen na een tijdje een relatie en enkele maanden later was u zwanger. Op 23 juli 2013 bent u bevallen van uw zoon (...). Uw partner was/is de leider van een bende in 'barrio del terror Colorado' te Cali. Het betrof een bende die zich bezighield/houdt met ondermeer diefstal, ontvoering en afpersing. Daarnaast waren zij eveneens actief als huurmoordenaars (sicarios).

Tijdens uw relatie werd u op frequente basis het slachtoffer van fysiek, seksueel en psychologisch geweld.

In februari 2014 werd (...) aangehouden door de politie voor afpersing en ontvoering, het illegaal dragen van een wapen en het deel uitmaken van een misdaadgroepering. Uw voormalige partner werd door de rechtbank in Cali veroordeeld tot een gevangenisstraf van 467 maanden. U was bij het begin van uw relatie niet op de hoogte van uw partner zijn criminele activiteiten. U heeft hier pas kennis van genomen door de berichtgeving in de media na zijn aanhouding en door de zittingen bij de rechtbank.

Na zijn veroordeling zette (...) u onder druk om hem te bezoeken in de gevangenis. Op een gegeven moment – ergens in 2015 – besloot u om niet meer naar de gevangenis te gaan aangezien uw voormalige partner steeds agressiever werd tijdens de bezoeken. Volgend op deze beslissing dreigde (...) ermee om u uw zoon af te nemen. Uw voormalige partner was van mening dat jullie zijn straf samen met hem dienden uit te zitten. Uw voormalige partner stuurde u per telefoon dreigberichten waardoor u uw nummer meermaals diende veranderen. Daarnaast stuurde hij mensen naar u om u af te persen en te bestelen. In 2016 heeft u het contact volledig verbroken, dit nadat uw voormalige partner tegen betaling een reistoestemming voor uw zoon Samuel had ondertekend. Aangezien de situatie met (...) uit de hand liep besloot u om het land te verlaten.

U verbleef van februari 2016 tot en met september 2018 in Mexico. U moest echter elke zes maanden terugkeren naar Colombia daar de geldigheid van uw visum verstreek en u uw visum vanuit Colombia diende te vernieuwen. Uit schrik voor uw voormalige partner en diens bende diende u telkens op andere plaatsen, en bij andere mensen, te verblijven gedurende deze periodes. In Mexico werkte u in het zwart. Zo verkocht u ondermeer armbandjes en was u actief in de toeristische sector in Cancun. Op een gegeven moment heeft u in Mexico personen gezien die verbonden waren aan de bende van uw voormalige partner. U raakte in paniek en u besloot om in september 2018 het land te verlaten.

U reisde samen met uw zoon naar Frankrijk waar u gedurende drie dagen verbleef alvorens naar Spanje te reizen waar uw moeder zich op dat moment bevond. U bleef vanaf **september 2018 tot januari 2020** in de regio Alicante te Spanje. U verbleef er het gros van de tijd op illegale wijze, dit na het verlopen van uw toeristisch visum. Tijdens uw verblijf in Spanje hielp u uw moeder met poetswerk en u werkte daarnaast in een restaurant. U bent in deze periode gedurende veertien dagen naar België en Amsterdam op reis gegaan waarna u bent teruggekeerd naar Spanje. **Begin 2020** bent u naar Zwitserland gegaan op vraag van een homoseksuele vriend om er in de prostitutie te gaan werken. Vervolgens bent u **in februari 2020 naar België** gekomen. Op 11 maart 2020 werd u in Charleroi aangehouden na een vreemdelingencontrole in een pand voor prostitutie. U werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. **Op 24 maart 2020 was uw repatriëring naar Colombia voorzien doch dit werd geannuleerd door de uitbraak van de COVID-19 pandemie.** Op 7 april werd u in vrijheid gesteld. Op 6 mei 2020 diende u **een verzoek om internationale bescherming** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest in geval van een eventuele terugkeer naar Colombia te worden gedood door uw voormalige partner.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort met geldigheid dd. 21.11.2017 – dd. 21.11.2027 (origineel), het paspoort van Samuel (origineel), reistoestemming voor Samuel (origineel), een uittreksel van het strafregister van uw voormalige partner (kopieën), uw blanco strafblad (kopie) en een proces verbaal van de Spaanse politie (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Zo dient te worden opgemerkt dat **de door u aangehaalde elementen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie**, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Colombia verliet omwille van de aanhoudende problemen tussen u en uw voormalige partner. Daarenboven zou u momenteel niet terugkunnen naar Colombia daar u vreest dat u opnieuw zal worden geïsoleerd, dan wel gedood, door uw voormalige partner. Dient te worden opgemerkt dat **de door u aangereikte motieven louter interpersoonlijk (dan wel intrafamiliaal) van aard zijn** en, zoals reeds hierboven werd aangestipt, geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire beschermde toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Zo kunnen er immers vragen gesteld worden bij de waarachtigheid, minstens de ernst van uw problemen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw voormalige partner sinds februari 2014 ononderbroken vastgehouden wordt door de Colombiaanse autoriteiten, hij ondertussen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 467 maanden (ofte 32 jaar) door de rechtbank van Cali (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 4 – zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 5 en 6) én tot op heden in de gevangenis zit (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 6). Dat u bijgevolg in geval van een eventuele terugkeer naar Colombia het risico loopt om geïsoleerd, dan wel gedood te worden, door uw voormalige partner kan rekening houdend met de door u geschetste omstandigheden, in casu zijn gevangenschap, betwijfeld worden.

Waar uit uw verklaringen blijkt dat uw voormalige partner vanuit de gevangenis nog steeds een bedreiging vormt, aangezien hij, naar eigen zeggen, in staat is om mensen de opdracht te geven om u te bedreigen of iets aan te doen (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 3), dient te worden opgemerkt dat u dit niet aannemelijk heeft kunnen maken. In het kader hiervan verklaarde u meermaals bedreigd en bestolen te zijn geweest door personen gelinkt aan uw voormalige partner (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 7 en 9). Het betreft echter een blote bewering van uw kant die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Kan in dit verband aangestipt worden dat u immers **géén beroep heeft gedaan op de Colombiaanse autoriteiten**. Zo stelde u geen klacht te hebben ingediend bij de politie naar aanleiding van uw aanhoudende problemen met uw voormalige partner. U gevraagd omwille van welke reden(-en) u dit niet gedaan heeft, stelde u geen garantie te hebben voor uw veiligheid na het eventueel indienen van een klacht (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 8). Dit is betreft eveneens een blote bewering van uw kant die geenszins kan overtuigen. Uit de beschikbare informatie (zie administratief dossier) blijkt immers duidelijk dat personen die zich bedreigd voelen door gender-gerelateerd geweld zich kunnen wenden tot de Colombiaanse autoriteiten. Dat u hiermee rekening houdend stelt dat de autoriteiten u sowieso geen garantie op bescherming zouden hebben kunnen bieden kan dan ook weinig overtuigen. In de marge dient te worden opgemerkt dat een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot het bekomen van (nationale) bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat u nagelaten heeft te doen. Indien u echter de autoriteiten niet op de hoogte stelt van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden. Dat u zich nimmer wendde tot uw eigen autoriteiten om hulp / bescherming te vragen, is bovendien een indicatie dat u in werkelijkheid geen (dermate ernstige) problemen kende met uw voormalige partner. **In de marge dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in dit verband overigens niet eensluidend waren.** Zo stelde u immers op een gegeven moment dat u wel een klacht zou hebben ingediend bij de

Colombiaanse politie maar de politie u naar eigen zeggen niet kon helpen aangezien de persoon tegen wie u klacht indiende reeds in de gevangenis zat (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 9). Dat uw voormalige partner reeds opgesloten, al dan niet op dat moment reeds veroordeeld was, betekent uiteraard niet dat er geen bijkomende klacht(en) voor andere feiten tegen hem zou(den) kunnen worden ingediend. Dit terzijde, uw verklaring in deze strookt hoe dan ook niet met uw overige verklaringen waarin u zeer duidelijk aangaf **nooit klacht te hebben ingediend bij de autoriteiten** (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 8). Zo antwoordde u het volgende op de vraag omwille van welke reden(-en) u (ook) na opsluiting van uw voormalige partner niet alsnog klacht had ingediend tegen hem: "Ik heb, wanneer hij in de gevangenis was, advies ingewonnen bij een advocaat in verband met hoederecht van kind en veranderen van de achternaam van mijn kind. De advocaat zei dat (het) heel complex ging zijn en het jaren ging duren. Ook omdat ik nooit een klacht had ingediend" (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 8). Het mag verbazen dat u dergelijk afwijkende én tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande het feit of u al dan niet beroep heeft gedaan op uw eigen autoriteiten. Dit ondermijnt uw verklaringen hieromtrent. Dat u voorts ook totaal **geen stappen zette om hulp en/of bijstand te krijgen van organisaties/instanties die zich specifiek richten op het bieden van bescherming aan vrouwen die het slachtoffer zijn van fysiek en/of seksueel geweld**, én zelfs naliet u hieromtrent te informeren, zet uw geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen verder op de helling (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 8 en 9). U hiernaar gevraagd stelde u in Colombia nooit hulp te hebben gezocht omdat er niet gegarandeerd kon worden dat u veilig zou zijn na een klacht. U voegde eraan toe dat er (zover u weet) in Colombia wel kleine groepen van vrouwen zijn die activiteiten organiseren maar dat zij geen echte hulp kunnen bieden (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 8 en 9). Dient echter te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er wel degelijk verschillende organisaties en overheid gerelateerde instanties bestaan die zich inzetten voor de strijd tegen vrouwenmishandeling en het bieden van ondersteuning aan vrouwen die het slachtoffer zijn van partner- en huiselijk geweld. Deze organisaties en overheid gerelateerde instanties bieden ondermeer juridische bijstand, psychologische begeleiding en opvang en onderdak aan vrouwen die het slachtoffer werden/zijn van (seksueel) misbruik (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

De geloofwaardigheid, minstens ernst, van uw beweerde problemen en vrees wordt verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Zo is het frappant dat u in 2016 teruggekeerd bent naar Colombia nadat u 'een toer heeft gemaakt in Europa' (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 13). U gevraagd omwille van welke reden(-en) u nadien bent teruggekeerd naar Colombia stelde u dat u een visum voor een beperkte tijd had en u de geldigheid van uw visum niet wou overtreden. Bovendien bevonden uw moeder en uw kind zich in Colombia (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 10). Het mag verbazen dat u in geval van een waarachtig relaas op vrijwillige basis zou zijn teruggekeerd naar Colombia. Voorts is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u ook **in de daaropvolgende periode – meer bepaald tussen 2016 en 2018 – nog verschillende keren bent teruggekeerd naar Colombia**. Zo zou u naar eigen zeggen om de zes maanden vanuit Mexico teruggekeerd zijn naar Colombia om er uw visum te verlengen. Tijdens deze bezoeken aan Colombia verbleef u bij uw moeder in Cime Langu, bij een vriendin of bij uw grootmoeder (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 6). Dit mag toch ten zeerste verbazen ingeval van een waarachtig relaas. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in 2016 besloot om naar Mexico te trekken omdat de problemen met uw voormalige partner dermate grote proporties hadden aangenomen en u het land diende te ontvluchten (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 5 en 7). Dat u onder deze omstandigheden dan besloot om op regelmatige basis terug te keren naar Colombia en u telkenmale bij familieleden vestigde is geenszins geloofwaardig. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat, indien u werkelijk vreesde om door uw voormalige partner, dan wel door diens handlangers, te worden gevisieerd, u niet herhaaldelijk het risico zou nemen om terug te keren én u bovendien te vestigen bij personen waar u gemakkelijk kon opgespoord worden. Uw gedrag is in deze is op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees.

De vaststelling dat u uw vrees in Spanje – waar u voor uw komst naar België méér dan twee jaar heeft verbleven – ook op geen enkel moment kenbaar heeft gemaakt en naliet er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, toont verder aan dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen in Colombia. U gevraagd om welke redenen u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Spanje stelde u **niet op de hoogte te zijn geweest van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 8 en 14). Dit mag ten zeerste verbazen daar uit uw verklaringen blijkt dat vrienden van uw moeder op de hoogte waren van uw situatie en u en uw moeder zouden hebben aangespoord om contact op te nemen met het Rode Kruis. Uw moeder zou door het Rode Kruis**

doorverwezen zijn naar de politie waar zij klacht heeft ingediend maar de politie zou haar echter nooit gewezen hebben op de asielprocedure (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 8 en 14). Los van het feit dat u ook hier weer niet verderkomt dan het uiten van blote beweringen kan het geenszins overtuigen dan een internationale hulporganisatie, zoals het Rode Kruis, dan wel de Spaanse politie, uw moeder niet zouden gewezen hebben op de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. In de marge dient bovendien te worden opgemerkt dat uw verklaringen dienaangaande ook geenszins stroken met wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen, i.c. dat uw moeder een verzoek om internationale bescherming indiende maar werd afgewezen (zie vragenlijst CGVS – vraag 5). **Blijkt hoe dan ook dat u voor uw vertrek uit Spanje nooit inspanningen heeft geleverd om u omtrent de asielprocedure in Spanje, dan wel over andere mogelijkheden voor het bekomen van een legaal verblijf, te informeren** (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 8 en 14). In dit verband verklaarde u het volgende: “Nee, wij hadden schrik. Wij dachten dat wij best een tijdje konden wachten alvorens wij documenten probeerden te verkrijgen.” (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 8). Dit kan geenszins begrepen worden ingeval van een geloofwaardig relaas en oprechte vrees. Er kan immers nochtans redelijkerwijze worden aangenomen dat u, die beweert uw land te zijn ontvlucht vanwege een vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land, of kort daarna vanaf het moment dat u daartoe de kans kreeg, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u gedurende meer dan twee jaar in Spanje heeft verbleven (en er tevens heeft gewerkt) en u in deze periode volledig naliet uw (beweerde) vrees kenbaar te maken, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees koestert.

Vervolgens ondermijnt **de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België** verder de ernst van de door u ingeroepen vrees. Zo dient te worden opgemerkt dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende in mei 2020 (zie stukken in administratief dossier), i.c. zo'n twee maanden na uw vasthouding in het (gesloten) centrum voor illegalen te Brugge én nadat u had ingestemd met een vrijwillige repatriëring naar Colombia (zie stukken in administratief dossier). Uw repatriëring kon uiteindelijk niet doorgaan omwille van de uitbraak van de COVID-19 pandemie en u werd in april 2020 vrijgelaten uit het gesloten centrum. U gevraagd omwille van welke reden(-en) u gedurende uw vasthouding in het gesloten centrum geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediende stelde u opnieuw niet op de hoogte te zijn geweest van uw mogelijkheden hiertoe (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 14). Opnieuw betreft dit een loutere bewering die bovendien geenszins kan worden weerhouden gelet op uw eigen verklaringen. U haalde immers zelf uitdrukkelijk aan : “Toen ik in het centrum zat zijn mensen van Fedasil gekomen en zij hebben wel uitleg gedaan dat ik asiel kon aanvragen” (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 11). Het kan aldus geenszins overtuigen dat u geen weet had van de asielprocedure tot het moment dat uw advocaat u hierover zou hebben ingelicht, zoals u blijft volhouden (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 14 – zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 11). Deze bevinding, samen met de vaststelling dat u niet de moeite nam een verzoek in te dienen én het feit dat u er bovendien mee instemde om vrijwillig terug te keren naar Colombia, holt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen en vrees dan ook volledig uit. Bovenstaande toont eens te meer aan dat het verkrijgen van internationale bescherming bij u allerminst een prioriteit is.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u Colombia zou hebben moeten verlaten, dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren, niet kunnen overtuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad.

Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van

dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen.

Uw paspoort, het paspoort van uw zoon en uw blanco strafblad bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw zoon, uw herkomst, uw reisweg alsook het feit dat u geen strafblad heeft in Colombia. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De reistoestemming toont aan dat uw voormalige partner, en tevens de vader van uw kind, zijn onvoorwaardelijke toestemming heeft gegeven opdat uw zoon het land zou kunnen verlaten. Het betreft een permanente toestemming die van kracht is tot het moment dat Samuel meerderjarig wordt. Het uittreksel van het strafregister van uw voormalige partner bevestigt dat uw voormalige partner een strafblad heeft in Colombia en er actueel vastgehouden wordt. Deze elementen worden ook niet betwist in voorgaande, maar hieruit kan evenmin worden afgeleid dat u omwille van een vrees voor uw leven Colombia diende te verlaten dan wel er niet zou kunnen terugkeren. Wat betreft het proces verbaal uit Spanje aangaande de problemen die u gekend zou hebben in Colombia dient tot slot te worden opgemerkt dat dit alleen bevestigt dat uw moeder klacht heeft ingediend bij de Spaanse politie, niets meer en niets minder. Hetgeen vermeld staat in proces verbaal betreft een loutere weergave van hetgeen uw moeder zelf ten aanzien van de politie heeft verklaard. Dat deze gebeurtenissen ook effectief hebben plaatsgevonden is blijkt op geen enkele manier uit het voorgelegde stuk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in het enige middel van het verzoekschrift de schending aan van “*artikel 48/3, 48/4 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM.*”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Zo dient te worden opgemerkt dat **de door u aangehaalde elementen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie**, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Colombia verliet omwille van de aanhoudende problemen tussen u en uw voormalige partner. Daarenboven zou u momenteel niet terugkunnen naar Colombia daar u vreest dat u opnieuw zal worden geïmigreerd, dan wel gedood, door uw voormalige partner. Dient te worden opgemerkt dat **de door u aangereikte motieven louter interpersoonlijk (dan wel intrafamiliaal) van aard zijn** en, zoals reeds hierboven werd aangestipt, geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire beschermde toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Zo kunnen er immers vragen gesteld worden bij de waarachtigheid, minstens de ernst van uw problemen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw voormalige partner sinds februari 2014 ononderbroken vastgehouden wordt door de Colombiaanse autoriteiten, hij ondertussen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 467 maanden (ofte 32 jaar) door de rechtbank van Cali (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 4 – zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 5 en 6) én tot op heden in de gevangenis zit (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 6). Dat u bijgevolg in geval van een eventuele terugkeer naar Colombia het risico loopt om geïmigreerd, dan wel gedood te worden, door uw voormalige partner kan rekening houdend met de door u geschetste omstandigheden, in casu zijn gevangenschap, betwijfeld worden.

Waar uit uw verklaringen blijkt dat uw voormalige partner vanuit de gevangenis nog steeds een bedreiging vormt, aangezien hij, naar eigen zeggen, in staat is om mensen de opdracht te geven om u te bedreigen of iets aan te doen (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 3), dient te worden opgemerkt dat u dit niet aannemelijk heeft kunnen maken. In het kader hiervan verklaarde u meermaals bedreigd en bestolen te zijn geweest door personen gelinkt aan uw voormalige partner (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 7 en 9). Het betreft echter een blote bewering van uw kant die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Kan in dit verband aangestipt worden dat u immers **géén beroep heeft gedaan op de Colombiaanse autoriteiten**. Zo stelde u geen klacht te hebben ingediend bij de politie naar aanleiding van uw aanhoudende problemen met uw voormalige partner. U gevraagd omwille van welke reden(-en) u dit niet gedaan heeft, stelde u geen garantie te hebben voor uw veiligheid na het eventueel indienen van een klacht (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 8). Dit is betreft eveneens een blote bewering van uw kant die geenszins kan overtuigen. Uit de beschikbare informatie (zie administratief dossier) blijkt immers duidelijk dat personen die zich bedreigd voelen door gender-gerelateerd geweld zich kunnen wenden tot de Colombiaanse autoriteiten. Dat u hiermee rekening houdend stelt dat de autoriteiten u sowieso geen garantie op bescherming zouden hebben kunnen bieden kan dan ook weinig overtuigen. In de marge dient te worden opgemerkt dat een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot het bekomen van (nationale) bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat u nagelaten heeft te doen. Indien u echter de autoriteiten niet op de hoogte stelt van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden. Dat u zich nimmer wendde tot uw eigen autoriteiten om hulp / bescherming te vragen, is bovendien een indicatie dat u in werkelijkheid geen (dermate ernstige) problemen kende met uw voormalige partner. **In de marge dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in dit verband overigens niet eensluidend waren.** Zo stelde u immers op een gegeven moment dat u wel een klacht zou hebben ingediend bij de Colombiaanse politie maar de politie u naar eigen zeggen niet kon helpen aangezien de persoon tegen wie u klacht indiende reeds in de gevangenis zat (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 9). Dat uw voormalige partner reeds opgesloten, al dan niet op dat moment reeds veroordeeld was, betekent uiteraard niet dat er geen bijkomende klacht(en) voor andere feiten tegen hem zou(den) kunnen worden ingediend. Dit terzijde, uw verklaring in deze strookt hoe dan ook niet met uw overige verklaringen waarin u zeer duidelijk aangaf **nooit klacht te hebben ingediend bij de autoriteiten** (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 8). Zo antwoordde u het volgende op de vraag omwille van welke reden(-en) u (ook) na opsluiting van uw voormalige partner niet alsnog klacht had ingediend tegen hem: "Ik heb, wanneer hij in de gevangenis was, advies ingewonnen bij een advocaat in verband met hoederecht van kind en veranderen van de achternaam van mijn kind. De advocaat zei dat (het) heel complex ging zijn en het jaren ging duren. Ook omdat ik nooit een klacht had ingediend" (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 8). Het mag verbazen dat u dergelijk afwijkende én tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande het feit of u al dan niet beroep heeft gedaan op uw eigen autoriteiten. Dit ondermijnt uw verklaringen hieromtrent. Dat u voorts ook totaal **geen stappen zette om hulp en/of bijstand te krijgen van organisaties/instanties die zich specifiek richten op het bieden van bescherming aan vrouwen die het slachtoffer zijn van fysiek en/of seksueel geweld**, én zelfs naliet u hieromtrent te informeren,

zet uw geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen verder op de helling (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 8 en 9). U hiernaar gevraagd stelde u in Colombia nooit hulp te hebben gezocht omdat er niet gegarandeerd kon worden dat u veilig zou zijn na een klacht. U voegde eraan toe dat er (zover u weet) in Colombia wel kleine groepen van vrouwen zijn die activiteiten organiseren maar dat zij geen echte hulp kunnen bieden (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 8 en 9). Dient echter te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er wel degelijk verschillende organisaties en overheid gerelateerde instanties bestaan die zich inzetten voor de strijd tegen vrouwenmishandeling en het bieden van ondersteuning aan vrouwen die het slachtoffer zijn van partner- en huiselijk geweld. Deze organisaties en overheid gerelateerde instanties bieden ondermeer juridische bijstand, psychologische begeleiding en opvang en onderdak aan vrouwen die het slachtoffer werden/zijn van (seksueel) misbruik (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

De geloofwaardigheid, minstens ernst, van uw beweerde problemen en vrees wordt verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Zo is het frappant dat u in 2016 teruggekeerd bent naar Colombia nadat u 'een toer heeft gemaakt in Europa' (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 13). U gevraagd omwille van welke reden(-en) u nadien bent teruggekeerd naar Colombia stelde u dat u een visum voor een beperkte tijd had en u de geldigheid van uw visum niet wou overtreden. Bovendien bevonden uw moeder en uw kind zich in Colombia (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 10). Het mag verbazen dat u in geval van een waarachtig relaas op vrijwillige basis zou zijn teruggekeerd naar Colombia. Voorts is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u ook **in de daaropvolgende periode – meer bepaald tussen 2016 en 2018 – nog verschillende keren bent teruggekeerd naar Colombia**. Zo zou u naar eigen zeggen om de zes maanden vanuit Mexico teruggekeerd zijn naar Colombia om er uw visum te verlengen. Tijdens deze bezoeken aan Colombia verbleef u bij uw moeder in Cime Langu, bij een vriendin of bij uw grootmoeder (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 6). Dit mag toch ten zeerste verbazen ingeval van een waarachtig relaas. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in 2016 besloot om naar Mexico te trekken omdat de problemen met uw voormalige partner dermate grote proporties hadden aangenomen en u het land diende te ontvluchten (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 5 en 7). Dat u onder deze omstandigheden dan besloot om op regelmatige basis terug te keren naar Colombia en u telkenmale bij familieleden vestigde is geenszins geloofwaardig. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat, indien u werkelijk vreesde om door uw voormalige partner, dan wel door diens handlangers, te worden gevisieerd, u niet herhaaldelijk het risico zou nemen om terug te keren én u bovendien te vestigen bij personen waar u gemakkelijk kon opgespoord worden. Uw gedrag is in deze is op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees.

De vaststelling dat u uw vrees in Spanje – waar u voor uw komst naar België méér dan twee jaar heeft verbleven – ook op geen enkel moment kenbaar heeft gemaakt en naliet er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, toont verder aan dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen in Colombia. U gevraagd om welke redenen u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Spanje stelde u **niet op de hoogte te zijn geweest van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen** (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 8 en 14). Dit mag ten zeerste verbazen daar uit uw verklaringen blijkt dat vrienden van uw moeder op de hoogte waren van uw situatie en u en uw moeder zouden hebben aangespoord om contact op te nemen met het Rode Kruis. Uw moeder zou door het Rode Kruis doorverwezen zijn naar de politie waar zij klacht heeft ingediend maar de politie zou haar echter nooit gewezen hebben op de asielprocedure (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 8 en 14). Los van het feit dat u ook hier weer niet verderkomt dan het uiten van blote beweringen kan het geenszins overtuigen dan een internationale hulporganisatie, zoals het Rode Kruis, dan wel de Spaanse politie, uw moeder niet zouden gewezen hebben op de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. In de marge dient bovendien te worden opgemerkt dat uw verklaringen dienaangaande ook geenszins stroken met wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen, i.c. dat uw moeder een verzoek om internationale bescherming indiende maar werd afgewezen (zie vragenlijst CGVS – vraag 5). **Blijkt hoe dan ook dat u voor uw vertrek uit Spanje nooit inspanningen heeft geleverd om u omtrent de asielprocedure in Spanje, dan wel over andere mogelijkheden voor het bekomen van een legaal verblijf, te informeren** (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 8 en 14). In dit verband verklaarde u het volgende: "Nee, wij hadden schrik. Wij dachten dat wij best een tijdje konden wachten alvorens wij documenten probeerden te verkrijgen." (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 8). Dit kan geenszins begrepen worden ingeval van een geloofwaardig relaas en oprechte vrees. Er kan immers nochtans redelijkerwijze worden aangenomen dat u, die beweert uw land te zijn ontvlucht vanwege een vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land,

of kort daarna vanaf het moment dat u daartoe de kans kreeg, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u gedurende meer dan twee jaar in Spanje heeft verbleven (en er tevens heeft gewerkt) en u in deze periode volledig naliet uw (beweerde) vrees kenbaar te maken, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees koestert.

Vervolgens ondermijnt **de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België** verder de ernst van de door u ingeroepen vrees. Zo dient te worden opgemerkt dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende in mei 2020 (zie stukken in administratief dossier), i.c. zo'n twee maanden na uw vasthouding in het (gesloten) centrum voor illegalen te Brugge én nadat u had ingestemd met een vrijwillige repatriëring naar Colombia (zie stukken in administratief dossier). Uw repatriëring kon uiteindelijk niet doorgaan omwille van de uitbraak van de COVID-19 pandemie en u werd in april 2020 vrijgelaten uit het gesloten centrum. U gevraagd omwille van welke reden(-en) u gedurende uw vasthouding in het gesloten centrum geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediende stelde u opnieuw niet op de hoogte te zijn geweest van uw mogelijkheden hiertoe (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 14). Opnieuw betreft dit een loutere bewering die bovendien geenszins kan worden weerhouden gelet op uw eigen verklaringen. U haalde immers zelf uitdrukkelijk aan : "Toen ik in het centrum zat zijn mensen van Fedasil gekomen en zij hebben wel uitleg gedaan dat ik asiel kon aanvragen" (zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 11). Het kan aldus geenszins overtuigen dat u geen weet had van de asielprocedure tot het moment dat uw advocaat u hierover zou hebben ingelicht, zoals u blijft volhouden (zie CGVS dd. 22.06.2021, p. 14 – zie CGVS dd. 17.08.2021, p. 11). Deze bevinding, samen met de vaststelling dat u niet de moeite nam een verzoek in te dienen én het feit dat u er bovendien mee instemde om vrijwillig terug te keren naar Colombia, holt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen en vrees dan ook volledig uit. Bovenstaande toont eens te meer aan dat het verkrijgen van internationale bescherming bij u allerminst een prioriteit is.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u Colombia zou hebben moeten verlaten, dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren, niet kunnen overtuigen. (...)

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort, het paspoort van uw zoon en uw blanco strafblad bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw zoon, uw herkomst, uw reisweg alsook het feit dat u geen strafblad heeft in Colombia. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De reistoestemming toont aan dat uw voormalige partner, en tevens de vader van uw kind, zijn onvoorwaardelijke toestemming heeft gegeven opdat uw zoon het land zou kunnen verlaten. Het betreft een permanente toestemming die van kracht is tot het moment dat Samuel meerderjarig wordt. Het uittreksel van het strafregister van uw voormalige partner bevestigt dat uw voormalige partner een strafblad heeft in Colombia en er actueel vastgehouden wordt. Deze elementen worden ook niet betwist in voorgaande, maar hieruit kan evenmin worden afgeleid dat u omwille van een vrees voor uw leven Colombia diende te verlaten dan wel er niet zou kunnen terugkeren. Wat betreft het proces verbaal uit Spanje aangaande de problemen die u gekend zou hebben in Colombia dient tot slot te worden opgemerkt dat dit alleen bevestigt dat uw moeder klacht heeft ingediend bij de Spaanse politie, niets meer en niets minder. Hetgeen vermeld staat in proces verbaal betreft een loutere weergave van hetgeen uw moeder zelf ten aanzien van de politie heeft verklaard. Dat deze gebeurtenissen ook effectief hebben plaatsgevonden is blijkt op geen enkele manier uit het voorgelegde stuk."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekster geen klacht bij de politie indiende, wijst zij erop dat haar voormalige partner een bendeleider is in één van de gevaarlijkste steden van Colombia, dat hij gekend is voor zeer zware feiten gelet op zijn gevangenisstraf van 39 jaar, dat zij op het moment dat zij haar partner verliet een alleenstaande moeder was van 24 jaar met een zoontje van amper 3 jaar, hetgeen maakt dat zij op dat moment bijzonder kwetsbaar was en bang was voor represailles indien zij klacht zou neerleggen bij de politie. Verzoekster meent dan ook dat de verwerende partij geen rekening hield met haar bijzonder kwetsbaar profiel en wijst erop dat dat het geen realistische mogelijkheid is om bescherming in Colombia te bekomen. Verzoekster citeert derhalve uit algemene informatie stellende dat Cali één van de gevaarlijkste steden in Colombia is, waar de politie en autoriteiten slechts matig

controle hebben over de openbare orde waardoor van verzoekster als alleenstaande moeder van 24 jaar met een kind van 3 niet kan verwacht worden dat zij klacht zou indienen en daarmee bescherming zou kunnen genieten.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A., pt. 44). Zulke bescherming wordt in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging en het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad leest in de COI Focus *“Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid”* van 16 februari 2021, aanwezig in het administratief dossier, dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía.

Zoals verzoekster in het verzoekschrift betoogt, rijzen er evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in deze dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem in de praktijk een aantal pijnpunten kent. Zo slaagt de Fiscalía er onvoldoende in om alle ingediende klachten tot een rechtszaak te brengen en daders te veroordelen; en dit omdat ze er vaak niet slaagt een dader te identificeren. Ook wat betreft de bescherming van vrouwen, sociale leiders en mensenrechtenverdedigers wijst de COI Focus op een aantal tekortkomingen in de praktijk. Ondanks deze pijnpunten in de praktijk kan, gelet op de overige informatie in deze COI Focus, evenwel niet blijken dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal dan wel systematisch afwezig zou zijn.

Dit blijkt evenmin uit de informatie die verzoekster citeert.

Uit de algemene landeninformatie die beide partijen ter beschikking stellen, blijkt bijgevolg niet dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk is waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen.

Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat ze zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen.

De Raad stelt vast dat verzoeksters verklaringen over het al dan niet indienen van een klacht tegenstrijdig zijn. Zo stelde zij immers op een gegeven moment dat zij wel een klacht zou hebben ingediend bij de Colombiaanse politie maar de politie haar naar eigen zeggen niet kon helpen aangezien

de persoon tegen wie zij klacht indiende reeds in de gevangenis zat (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 17/08/2021, p. 9), terwijl zij daarentegen evenzeer verklaarde nooit klacht te hebben ingediend bij de autoriteiten (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 17.08.2021, p. 8) en geeft wanneer gevraagd waarom zij nooit klacht indiende het volgende antwoord: *“Ik heb, wanneer hij in de gevangenis was, advies ingewonnen bij een advocaat in verband met hoederecht van kind en veranderen van de achternaam van mijn kind. De advocaat zei dat (het) heel complex ging zijn en het jaren ging duren. Ook omdat ik nooit een klacht had ingediend”* (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17.08.2021, p. 8).

Los van het feit dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde, blijkt zij volgens haar verklaringen wel in staat te zijn geweest om een advocaat te raadplegen en zich te informeren over het hoederecht van haar kind en het veranderen van zijn achternaam en dit op het ogenblik dat haar voormalige partner reeds in de gevangenis zat. Derhalve kan mede gelet op haar leeftijd en als alleenstaande moeder met een kind van 3 evenzeer worden verwacht dat zij zich informeert over het bekomen van bescherming wanneer naar eigen zeggen haar leven in gevaar en zij hiervoor het land van herkomst moet verlaten. Dat haar voormalige partner reeds opgesloten, al dan niet op dat moment reeds veroordeeld was, betekent uiteraard niet dat er geen bijkomende klachten voor andere feiten tegen hem zouden kunnen worden ingediend.

De Raad ziet in verzoeksters betoog over waarom zij gelet op haar individuele omstandigheden geen klacht kon indienen dan ook geen gegronde redenen om te rechtvaardigen waarom zij niet de bescherming van de Colombiaanse overheid heeft ingeroepen.

Alles samen genomen toont verzoekster niet concreet aan dat in haar geval de Colombiaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep heeft kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben te meer haar voormalige partner zich reeds in de gevangenis bevond.

Uit de vaststelling dat verzoekster nooit ernstige pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen en hier zelf tegenstrijdige verklaringen over aflegt, mag dan ook met rede worden besloten dat dit de ernst en geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees ondergraaft.

Waar verzoekster stelt dat zij een tijd in Cime Langu is gaan wonen, daar ook werd lastig gevallen en bijgevolg het land verliet om zich in Spanje te vestigen, herhaalt zij slechts haar verklaringen, doch plaatst zij de desbetreffend gedane concrete en pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht.

Met het verweer dat het loutere feit dat zij niet onmiddellijk in Europa internationale bescherming heeft aangevraagd, geen afbreuk doet aan wat verzoekster in het verzoekschrift heeft aangevoerd, plaatst zij evenmin de concrete vaststellingen desbetreffend in een ander daglicht.

Gelet op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, toont verzoekster haar nood aan internationale bescherming niet aan

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4,

§ 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landen-informatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Er wordt aldus niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het departement Valle del Cauca, waarvan verzoekster afkomstig is, volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 5, 8, 17, 34 en 39).

In casu is verzoekster afkomstig van de grootstad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca en moet aldus specifiek de veiligheidssituatie in deze grootstad worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als de meest gewelddadige stad in Colombia (COI Focus 2 augustus 2021, p. 40-41). Er is echter in deze stad geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Met de landeninformatie die verzoekster citeert, toont zij het tegendeel niet aan.

Dit neemt niet weg dat het geweld in de stad Cali wordt beïnvloed door het gewapend conflict op het platteland in de departement Valle del Cauca. In de mate dat het geweld in Cali daaraan is gelieerd, betreft het onder meer politiek geïnspireerd geweld, zoals moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenschappelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing.

Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de stad Cali is, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard. Het hoge aantal moorden in de stad Cali is dan ook voornamelijk het gevolg van geweld dat duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel viseert.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek' en politieel geweld dat de situatie in Cali zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Cali sprake zou zijn van een gewapend conflict én willekeurig geweld in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Cali, haar regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF